

μὴν εἰς τὰς ἄλλιας ταύτας γραμμὰς, ἀπαντᾷ προσ-
φυέστατα διὰ τῶν ἐξῆς στίχων, ὧν μετροφρόνης
αὐτὸς ὁ ἴδιος υποτίθεται ἀντικείμενον, καὶ δι' ὧν
συμπεραίνει τὰς λυρικὰς ποιήσεις τῆς περὶ ἧς ὁ
λόγος συλλογῆς:

Ὁ Δοῦναβις τόσα βασίλεια τρέχει,

Κι' ὅπου περνᾷ τὸ ρεῦμά του ἀφίνει τ' ὄνομά του.
Πλὴν τὸ ποτάμι τὸ μικρὸ, ποῦ 'στὸ λαγκαδί τρέχει,
Κι' ἀνόνομο κατακυλᾷ τὰ ταπεινὰ νερά του,
Κι' αὐτὸ δὲν εἶνε περιττὸ καὶ ἄσκοπο στὴ φύσι,
'Ὅταν στὴ στενὴ του λαγκαδιὰ λήγους ἀγροὺς ποτίσῃ.

Αἱ ποιήσεις τοῦ Κυρίου Βικέλλα, ὅστις πρῶτον
ἤδη διὰ τῶν προκειμένων Στίχων του παρίσταται
εἰς τὸ κοινὸν ὡς ποιητῆς, ἀποπνέουσι τὸ ἀφελές
καὶ ἀγροτικὸν ἐκεῖνο τῶν δημοτικῶν ποιήσεων ἄ-
ρωμα, ὧν εἰσὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἰκανῶς ἐπιτυχεῖς
κατὰ τε τὴν οὐσίαν καὶ τὴν μορφήν μιμηταί. Ἀ-
σπαζόμεθα τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ποιήσεως, καὶ τοι
πολλάκις δυσεπίτευκτος ἀποβαίνει ἡ ἀπομίμησις
τοῦ αὐτοφθοῦς καὶ ἰδιοτρόπου, ἠθέλομεν ὅμως ἐπι-
θυμᾶσαι ἐν ταῖς ποιήσεσι τοῦ Κυρίου Βικέλλα μεί-
ζονα περὶ τὴν χρῆσιν τῆς δημοτικῆς γλώσσης αὐ-
στηρότητα. Οὐδὲν χαριέστερον τῆς καθαρᾶς δημο-
τικῆς γλώσσης εἰς μικρὰ λυρικά ποιήματα, τοιαύ-
της μάλιστα ὕλης, οἶαν πρὸ πάντων φαίνεται ὁ
ποιητῆς ἀτμενιζόμενος, τὸ ἀφελές ὅμως αὐτῆς θέλ-
γητρον παραβλάπτεται τὰ μέγιστα, ἅμα λόγια
φράσεις καὶ πεπαιδευμένα λέξεις ἀναμιχθῶσι μετ'
αὐτῆς. Φρονεῖ π. χ. ὁ Κύριος Βικέλλας, ὅτι γράφει
δημοτικὴν γλῶσσαν, λέγων (σελ. 7) ἐντὸς μιᾶς
καὶ τῆς αὐτῆς στροφῆς: *πάλλει, θάλλει, κάλυκα* ;
Εἶνε ἄρα γε δημοτικὴ γλῶσσα ἡ τοῦ στίχου:

Οἱ χρόνοι τῆς γραφῆς χαρᾶς καὶ τῶν χρυσῶν ἐλπίδων ;

(ἐν σελ. 33), εἶνε δημοτικὴ ἡ φράσις: *τῆς μάχης*
τὰ πεδιά (σελ. 26) ; Τέλος, δημοτικὴ ἡ λογία εἶνε
ἡ ἐξῆς στροφή (σελ. 27) :

Καὶ εἴν' ἀξία ἀναμνηθῆναι πνευματοῦ τοιοῦτου
Νὰ ζήτῃ χρόνια εὐτυχὴ κί ἀργὰ νὰ ἔλλῃ ἡ δύσις
τοῦ βίου τοῦ χρηστοῦ του,
Καὶ ἡ καρδιά του νὰ σκιρτᾷ 'ς ἐνδόξους ἀναμνήσεις.

Ἐπιμένομεν τοσοῦτον εἰς τὰ τῆς γλώσσης καθό-
τι φρονοῦμεν σπουδαιότατον τὸν κατὰ τῆς κινδυ-
νώδους ῥοπῆς ἀγῶνα, ἦν τείνει νὰ λάβῃ ἡ δημο-
τικὴ γλῶσσα ἐπὶ τὴν ποίησιν, ἀπόλυτον ἀξιόσου-
σά κράτος, καὶ κρύπτουσα ἐν τούτοις τὰ πολύθυ-
ρα ῥάκη τῆς ὑπὸ τὰ δάνεια τῆς καθαρουσύσης ἐν-
δύματα. Ἐἶνε ἀξία ἡ δημοτικὴ γλῶσσα νὰ ἐρμη-
νεύσῃ σήμερον ὅ,τι ὁ πολιτισμὸς καὶ ἡ πρόοδος ἐν
γενεῖ τῶν χρόνων ἐνεωτέρισαν κατὰ τε τὸν αἰσθη-

τὸν καὶ νοητὸν κόσμον ; ἄς δοκιμάσῃ ἄς ἦνε ὅμως
εἰλικρινῆς καὶ πρὸς ἑαυτὴν καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ;
ἄς μὴ ζητῇ τὴν βοήθειαν τῆς καθαρουσύσης ἀνὰ
πᾶν βῆμα, ὁμοιάζουσα οὕτω τὸν ἀπαράσκευον ἐ-
κείνον μαθητὴν, ὅστις κληρούμενος νὰ εἴπῃ τὸ
μάθημα, ἔχει ἀπαραίτητον ἀνάγκην νὰ τοῦ τὰ
λέγουν.

Ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν, αἱ ποιήσεις τοῦ Κυρίου
Βικέλλα καὶ αἰσθημα εὐγενῆς ἐλέγχουσι πανταχοῦ,
καὶ διανοημάτων πολλάκις εὐρύτητα, καὶ ἰδεῶν
ἐνίστα πρωτοτυπίαν, καὶ αἰσθητικὴν πρὸ πάν-
των λεπτότητα λίαν ἀξιοπαρατήρητον. Δια-
κρίνονται δὲ μεταξὺ τῶν λυρικῶν αὐτοῦ ποιήσεων:
Ἡ πρὸς τὸν Κ. Τρικουπὴν ἐπιστολή, τὸ καλ-
λίτερον τῆς ὅλης ἀνθοδέσμης ἄνθος, ἡ *Λεοῦδα*, καὶ
ἡ *Μητρικὴ τῶν φλωσσις*, δυνάμενα νὰ λάβωσιν ἐντι-
μον μεταξὺ τῶν δημοτικῶν ἁσμάτων θέσιν, ἡ
Μάρω, ἡ *Σκλαβιά κί ὁ Γάμος*, καὶ ἡ *Ἀπο-
λογία*, ἧς ἀνωτέρω παρεθέσαμεν τοὺς τελευταίους
στίχους.

Εὐχόμεθα νὰ ἐπιμείνῃ ὁ Κύριος Βικέλλας εἰς
τὴν πρὸς τὸν Παρνασσὸν ἀνάβασιν, νὰ μεταπεισθῇ
ὅμως ὡς πρὸς τὰς περὶ γλώσσης ιδέας του, καὶ,
ἂν φρονῇ ὅτι πρέπει νὰ γράφεται ἡ ποίησις εἰς
τὴν δημοτικὴν γλῶσσαν, εἰ καὶ ἀνικανούσαν νὰ τὴν
ἐκφράσῃ, διότι ὁ Max. Müller εἶπεν ὅτι: *the real
life of language is in its dialects*, νὰ γράψῃ
τοῖς ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἀμικτοῦ καὶ γνησίαν.

A.

ΜΩΣΑΪΚΟΝ.

Οἰκτρόν θέαμα παριστῶσιν αἱ ἀπομαρτανθεῖσαι
ἐκεῖναι γυναῖκες, αἵτινες καλύπτουσι μὲ ἄνθη τὰς
ῥυτίδας των, καὶ στέφουσι μὲ πτερὰ καὶ ἀδάμαν-
τας τὰ λειπώσκακα μέτωπά των. ὅλα των εἶναι
ψευδῆ καὶ τὸ ἀνάστημά των, καὶ ἡ χροιά
των, καὶ ἡ κόμη των, καὶ τὸ μειδιάμα των
ὅλα των εἶναι κατηφῆ καὶ ἡ στολή των, καὶ
τὸ ψιμμυθῖόν των, καὶ ἡ φαιδρότης των. Φάσμα-
τα περισηθέντα ἐκ τῶν Κρονίων ἐποχῆς παρελθού-
σης, παρακλίνονται εἰς τὸ συμπόσιον τοῦ παρόντος,
ὡς ἵνα διδάξωσι μελαγχολικὸν τι φιλοσοφικὸν μά-
θημα τὴν νεότητα, ὡς ἵνα εἴπωσιν εἰς αὐτήν: Οὐ-
τω καὶ σεῖς θὰ παρέλθετε ! φαίνονται προσκολλώ-
μεναι μετ' ἀπελπίσιας εἰς τὴν ζωὴν, ἥτις εἶναι
κωφὴ πλέον δι' αὐτάς, θέλουσι ν' ἀποφύγωσι τὰς

ὕβρεις τοῦ γήρατος, καὶ νομίζουσιν ὅτι τὸ κατορθοῦσιν ἐκθέτουται αὐτὸ εἰς τὰς ὕβρεις τῶν βλεμμάτων. Ταλαίπωροι γυναῖκες! οἰκτρὰ ὄντα, πάντα σχεδὸν χωρὶς οἰκογενεῖαν ἢ χωρὶς καρδίαν, προσπαθοῦντα ν' ἀποζημιωθῶσι διὰ τῶν ἀναμνήσεων, τοῦ θορύβου καὶ τοῦ καπνοῦ, δι' οὗ τὰ μεθύσκουσιν αἱ συναναστροφαὶ καὶ αἱ πανηγύρεις!

Γεωργία Σάνδ.

*

Ἡ ἀνάμνησις εἶναι τὸ ἄνθος, ὅπερ ἀνευρίσκωμεν πάντοτε εἰς τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς μας· εἴτε μαραμένον εἴτε ξηρὸν, μᾶς φαίνεται πάντοτε νέον καὶ εὐσμον, ὡς τὴν πρώτην ἡμέραν καθ' ἣν ἐδρέψαμεν αὐτό.

Arsène Houssaye.

*

« Ἄμα μία γυνὴ διαβαίνουσα ἐνώπιόν σου, λέγει ὁ Βίκτωρ Οὐγώ¹, φωτοβολεῖ, εἶσσι χαμένος, τὴν ἀγαπᾷ· ἐν καὶ μόνον πρᾶγμα σοὶ μένει τότε· νὰ συλλογίζεσαι τόσον ἀτενῶς αὐτήν, ὥστε νὰ τὴν ἀναγκάσης νὰ σὲ συλλογισθῇ καὶ αὐτή. »

ὦ! ἂν τοῦτο ἦτον ἀληθές! . . . ἂν τοῦτο ἦτο δυνατὸν! ὁ ἔρωσ τότε οὐδὲν ἄλλο ἤθελεν εἶσθαι εἰμὴ κομβολόγιον μαργαριτῶν συνεχῶς διερχόμενον διὰ τῶν δακτύλων τῆς γυναίκος ἢ διὰ τῆς χειρὸς τοῦ ἀνδρός. Ἴδου διατὶ ὑπάρχουσι πάντοτε δυστυχεῖς ἔρασταί, δηλαδὴ ἔρασταὶ γελοῖοι, Ἴδου διατὶ θὰ ὑπάρχωσι πάντοτε αἱ θλιψαί, αἱ θάσανοι, τὰ δάκρυα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα φέρουσι μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων τῶν μὴ ἀγαπώντων πλέον ἢ μὴ ἀγαπησάντων ποτέ, διότι ὁ ἔρωσ εἶναι ἢ μέγας ἢ γελοῖος· μέτος ἔρωσ δὲν ὑπάρχει. Κατὰ τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς, ὅταν οἴγωμεν τὸν οὐρανὸν διὰ τῶν χρυσῶν πεπεργῶν τῶν ὀνείρων, ὁ ἔρωσ εἶναι ἐκστασις, ἰδιοτροπία, ἀφροσύνη, πολυτέλεια τῆς ψυχῆς, διότι δὲν εἶναι ἀπαραίτητος. Ἄλλ' ὅταν ἡ ἡλικία ἐκείνη πετάξῃ, ὅταν ὁ φθινοπωρικὸς ἄνεμος προσβάλῃ τὴν μορφήν σου διὰ τῆς παγωμένης του πνοῆς, ὁ ἔρωσ φαίνεται τροφή τῆς ψυχῆς, γίνεται ἀνάγκη· εἶνε ἢ βακτηρία τοῦ γήρατος, Μεταξὺ τοῦ ἀφρονος ἔρωτος, τοῦ ἔαρινου, καὶ τοῦ ἀναγκαίου ἔρωτος, τοῦ φθινοπωρινοῦ, ὑπάρχει ἡ αὐτὴ διαφορὰ, ὁποῖα καὶ μεταξὺ τοῦ μαστιγίου τοῦ εἰκοσαετοῦς νέου καὶ τῆς βακτηρίας τοῦ ὀγδοηκονταετοῦς· ἀγαπᾷ τις τὸ μαστίγιον καὶ περιπαίζει τὴν βακτηρίαν. Ἴδου διατὶ ὁ ἔρωσ δὲν εἶναι ἐκ τοῦ κόσμου τούτου· μόνον εἰς τὰ μυθιστορήματα ἔρχεται ἐγκαίρως καὶ

καταλλήλως· ἐν τῇ πραγματικῇ ζωῇ φίνεται πάντοτε ἢ πολὺ ἐνωρίς ἢ πολὺ ἀργά. Ὅταν φαίνεται ἐνωρίς, εἶναι πολυτέλεια ἐκ μέρους τῆς ψυχῆς καὶ σδύνεται ταχέως, ὡς πᾶσα μεγαλοπρέπεια καὶ πᾶσα ματαιότης· ὅταν φαίνεται ἀργά, καὶ καθίσταται μία ἀνάγκη, ὁμοιάζει ὠραίαν στολὴν ἐπὶ γηραίου δυσμόρφου σώματος· εἶναι γελοῖος. Ἴδου διατὶ εἶναι πολλοὶ οἱ ἔρασταὶ καὶ ὀλίγοι οἱ ἀγαπώμενοι, ὡς ἐν τῷ παραδείσῳ: « πολλοὶ μὲν οἱ κλητοὶ, ὀλίγοι δὲ οἱ ἐκλεκτοί. » Ἄλλὰ μήπως καὶ ὁ Βίκτωρ Οὐγώ δὲν εἶπε πάλιν· « ὁ ἔρωσ εἶνε οὐρανία ἀναπνοὴ τοῦ ἀέρος τοῦ παραδείσου. »

Ἄλθωτας.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ.

ΟΙ ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΝΑΟΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ΑΝΟΡΥΧΘΕΝΤΕΣ ΤΑΦΟΙ.

Μετὰ τὰς πολλὰς καὶ διαφόρους ἐπιστημονικὰς περὶ τῶν ἐν Ἀθήναις ἀνορυττομένων τάφων πραγματείας, καὶ τὴν πέρυσιν κατὰ τὸν Ἀπρίλιον ἐν τῷ Δ'. τεύχει τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος δημοσιευθεῖσαν ἀνακομιδὴν τῶν τάφων τοῦ Κ. Ῥόσς,¹ ἠθέληεν εἶσθαι περιττὴ πᾶσα περὶ τάφων νέα διατριβή, ἔαν αἱ ἐπ' ἐσχάτων γερόμεναι ἀνασκαφαὶ δὲν καθίστων πάλιν νεαρὸν τὸ ζήτημα τοῦτο.

Ἐπεκράτει συνήθεια παρὰ τοῖς ἀρχαίοις νὰ θάπτωσι τοὺς νεκροὺς πρῶτον ἐντὸς τῶν ἰδίων αὐτῶν κτιμάτων (Δημ. κ. Εὐέργ. §. 65.), καὶ διὰ τοῦτο ἀπαντῶται πολλοὶ τάφοι ἐντὸς τῶν ἀγρῶν, ἐπειδὴ ὁμως πλείστοι δὲν εἶχον οὐδὲ τοσοῦτον τμήμα ἀγροῦ, ὅπερ νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς ταφήν των, καθὼς καὶ ὁ Ἀριστοφάνης εἰς τὰς ἐκκλησιαζούσας 592 λέγει μὴδὲ γεωργεῖν τὴν μὲν πολλήν, τῷ δ' εἶναι μὴδὲ ταφήναι:

διὰ τοῦτο ὑπῆρχον τόποι ὠρισμένοι πρὸς ταφήν· τοιοῦτοι ἦσαν εἰς Ἀθήνας συνήθως τὸ μὴ καλλιεργούμενον μέρος τὸ ὁποῖον ἔκειτο πλησίον τοῦ τμήματος τῆς πόλεως εἰς ὃ ὁ ἀποθανὼν κατώκει πρὸς Β. π. χ. τὸ πρὸς τὴν κύλην τῶν Ἀχαρνῶν, πρὸς Ἀν. τὸ πρὸς τοὺς πρόποδας τοῦ Λυκαθητοῦ, τὸ ὁποῖον συνέχετο μὲ τὸ πρὸς Δ. ἐν τῷ Κεραμεικῷ νεκρотаφείον,² πρὸς Ν. ἐχορσίμειον εἰς ταφήν αἱ

1. Ἀνίρωςι τάφων ἀρχαίων εἰς τὰ περίε τῶν Ἀθηνῶν, πρ 6. καὶ τὴν ἐπιχρῆσιν μου ἐν ταῖς 393, 400 καὶ 408 φύλλοις τοῦ Φιλοπάτριδος.

2. Ἴδ. περὶ θέσεως τῶν τάφων. Ross Archaeologis. he Aufsätze ἀπὸ σελ. 11 ἐπ.